

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: **a) Ing. F. B. a b) H. B.**, oba zastoupeni JUDr. Alenou Malachovou, advokátkou se sídlem Studentská 946/4, Znojmo, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, **za účasti:** B. G., v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2015, č. j. 29 A 30/2013 - 175,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené advokátce JUDr. Aleně Malachové **s e** odměna ani náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013, č. j. KUJI 25781/2013 ODSH 271/2013-Ma/RODV (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 12. 2012, č. j. MUMB/ODSH/29599/2012 (dále také jen „stavební povolení“), jímž stavební úřad vydal

stavebníkovi - městu Moravské Budějovice (dále jen „stavebník“) stavební povolení na stavbu „*Oprava inženýrských sítí v ulicích Peroutka, Nerudova, V., Moravské Budějovice - SO 01 - oprava komunikace*“, umístěnou na pozemcích p. č. 4255/1, 4259/1, 4259/3 a 4259/6 v katastrálním území Moravské Budějovice.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

Stěžovatelé napadli rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatelé uvedli, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Na ulici V. má být opravena neexistující vozovka o šířce 4,5 m a opraveny neexistující chodníky, přičemž pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Stěžovatelé nesouhlasí s posouzením obsahu pojmů „*oprava vozovky*“ a „*rekonstrukce vozovky*“ a jejich významu v nyní projednávané věci. Podle stěžovatelů lze na základě stavebního povolení, jímž je povolena oprava vozovky, pouze odstranit vady, následky poškození nebo účinky opotřebení vozovky, popř. chodníku, což podle stěžovatelů plyne z § 47 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví (dále jen „vyhláška č. 500/2002 Sb.“), a z § 652 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Na základě stavebního povolení, kterým je povolena rekonstrukce vozovky, lze pak provést pouze takové zásahy do vozovky, které mají za následek změnu technických parametrů vozovky; k tomu stěžovatelé odkázali na § 33 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Na základě stavebního povolení vydaného na opravu proto podle stěžovatelů nelze na ulici V. provést stavbu komunikace o šířce 4,5 m a chodníku o šířce 1,5 m.

Podle názoru stěžovatelů měl krajský soud vyslovit nicotnost rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného. Tato rozhodnutí jsou rozhodnutím „o ničem“, neboť na základě stavebního povolení má být upravena vozovka o šířce 4,5 m a chodníky na ulici V., které neexistují. Stavební úřad ani žalovaný nemohli v dané věci rozhodovat, protože nelze rozhodovat o něčem, co neexistuje. Nicotnost způsobuje, že „*nenastaly podmínky v podobě existence skutkového stavu (existence vozovky široké 4,5 m a existence chodníků na ulici V.) pro vydání takového rozhodnutí*“.

Stěžovatelé Nejvyššímu správnímu soudu navrhli, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobami oprávněnými, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba uvést, že ačkoliv stěžovatelé výslovně jako jeden z důvodů pro podání kasační stížnosti uvedli § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tento důvod není možné z povahy věci uplatnit. Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení krajským soudem. Kasační stížnost v takovém případě směřuje proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu, který nepřistoupil k meritornímu přezkumu věci. Krajský soud však žalobu stěžovatelů věcně projednal a napadeným rozsudkem zamítl, je tedy zřejmé, že uvedený důvod nelze v projednávané věci aplikovat. Stížní námitky stěžovatelů v kasační stížnosti ostatně podle jejich obsahu odpovídají spíše důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Dále je třeba poznamenat, že argumentace stěžovatelů v kasační stížnosti je shodná s tou, která byla uplatněna již v řízení před správními orgány, jakož i v žalobě podané u krajského soudu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatelů jim byla poskytnuta již individuálním projednáním jejich věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí správních orgánů. Jinými slovy, stěžovatelé jsou povinni tvrdit některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., týkající se řízení vedeného krajským soudem anebo rozhodnutí soudu, nikoliv samotného rozhodnutí správního orgánu. Jakkoliv ovšem stěžovatelé odkazují na znění § 103 odst. 1 s. ř. s., spíše než o tvrzení konkrétních pochybení krajského soudu se jedná o výtky proti závěrům stavebního úřadu a žalovaného, kterými se již zabýval krajský soud v napadeném rozsudku; s jeho závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, jak níže rozvedeno.

Stěžovatelé v kasační stížnosti zejména opětovně poukazují na skutečnost, že ačkoliv na předmětném místě v ulici V. existovala v době rozhodování správních orgánů toliko asfaltová vozovka široká 7 m, na základě stavebního povolení mělo dojít k opravě vozovky o šířce 4,5 m a chodníků na uvedené ulici. Ty však v době vydání stavebního povolení neexistovaly, a proto ani nebylo možné provést jejich „rekonstrukci“ či „opravu“, resp. rozhodnout o povolení jejich rekonstrukce či opravy. V tomto smyslu pak

stěžovatelé označují stavební povolení za nicotné a uvádějí, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci.

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Pokud stavebník podá žádost o stavební povolení, stavební úřad ji a podklady k ní připojené přezkoumá podle § 111 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí stavebního úřadu (dále jen „stavební zákon“), není-li výslovně uvedeno jinak, z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda je přiložená projektová dokumentace zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, zda je úplná, přehledná, byla zpracována oprávněnou osobou a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, dále pak zda je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem, a jestli předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. Podle odst. 2 stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.

Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle odst. 2 k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží. Podle odst. 3 o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.

Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad ve stavebním povolení stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu.

Z obsahu správního spisu plynou následující podstatné skutečnosti. Stavebník podal dne 17. 10. 2012 žádost o povolení stavby „*Oprava inženýrských sítí v ulicích Peroutka, Nerudova, V., Moravské Budějovice - SO 01 - oprava komunikace*“. V žádosti uvedl, že účelem

pokračování

stavby je oprava podkladních a obrusných vrstev komunikace, úprava vjezdů, výšková úprava poklopů a uličních vpustí a doplnění uličních vpustí pro zlepšení odvodnění, přičemž součástí stavby jsou rovněž chodníky. Stěžovatelé uplatnili ve stavebním řízení vedeném stavebním úřadem námitku směřující do rozdílu pojmů „oprava vozovky“ a „rekonstrukce vozovky“ s tím, že na ulici V. má být ve skutečnosti provedena nikoliv oprava, ale rekonstrukce vozovky (bod IV.b námitek stěžovatelů ze dne 26. 11. 2012). Stavební úřad v odůvodnění stavebního povolení k této námitce uvedl, že se jedná o námitku, jež mohla být uplatněna již v územním řízení, a proto k ní nepřihlédl. Stěžovatelé námitku *de facto* zopakovali v odvolání ze dne 16. 1. 2013 (body IV.b a V.a odvolání), a dále zpochybnili projektovou dokumentaci v tom smyslu, že na jejím základě mají být opraveny chodníky a jednosměrná vozovka o šířce 4,5 m, které se však na ulici V. nenachází, neboť zde existuje toliko asfaltová vozovka široká 7 m.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že v § 114 stavebního zákona je striktně vymezen rozsah možných námitek účastníků, přičemž jsou jednak vyloučeny námitky, které mohly být nebo byly uplatněny v předchozím stupni řízení, tedy při územním řízení a dále námitky, které se přímo nedotýkají vlastnického práva účastníka. Ke zpochybnění projektové dokumentace stěžovateli žalovaný uvedl, že projektová dokumentace se zpracovává podle požadavků investora (zde stavebníka). Stavební úřad při přezkumu žádosti o stavební povolení a projektové dokumentace postupuje podle § 111 stavebního zákona, tj. přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, a zda je projektová dokumentace úplná, přehledná, byla zpracována oprávněnou osobou a jsou v ní v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu. Pokud stavební úřad neshledá rozpor s výše uvedeným, pak stavbu povolí; do rozsahu navržené stavby však zasáhnout nemůže. Námitku stěžovatelů neshledal žalovaný relevantní, neboť projektová dokumentace řeší stav plánovaný, budoucí (tj. vozovku o šířce 4,5 m a chodníky), který vznikne stavebními úpravami na základě projektové dokumentace. K námitce stěžovatelů, že stavební úřad nepřihlédl k rozdílu pojmů „oprava vozovky“ a „rekonstrukce vozovky“, žalovaný uvedl, že stavební úřad správně tuto námitku ve smyslu § 114 stavebního zákona zamítl. Výklad uvedených pojmů nebyl ve stavebním řízení zásadní, neboť název stavby nemůže stavební úřad určit sám, ale je vázán označením provedeným stavebníkem. Stavební řízení je řízením o žádosti vedeným dle stavebního zákona, který nepředpokládá, že by stavební úřad určoval stavebníkovi název stavby. Námitka stěžovatelů navíc není relevantní a nesměruje vůči projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, ani není zřejmé, jak by v tomto ohledu mohlo být projektovou dokumentací dotčeno vlastnické právo stěžovatelů; jedná se tedy o námitku uplatněnou v rozporu s § 114 stavebního zákona.

Z obsahu soudního spisu dále plynou následující podstatné skutečnosti. Stěžovatelé v žalobě opětovně namítali, že žalovaný nepřihlédl k obsahu odvolání stěžovatelů, ve kterém uvedli, že nelze provést opravu chodníků a vozovky široké 4,5 m, které fyzicky neexistují [bod III.a/4 písm. c) žaloby]. Stavební povolení je podle stěžovatelů z uvedeného důvodu nicotné (bod III.b žaloby). Krajský soud v napadeném rozsudku ve shodě s žalovaným konstatoval, že rozsah stavby určuje stavebník ve své žádosti, přičemž

stavební úřad jej nemůže rozšířit či zúžit. Pokud žádost a připojené podklady splňují veškeré zákonné náležitosti, stavební úřad stavbu povolí. Z toho, že po dokončení povolované stavby bude v ulici V. vozovka o šířce 4,5 m a chodník o šířce 1,5 m, nelze vyvodit nicotnost stavebního povolení, a to ani s odkazem na to, že se uvedené v místě stavby před její realizací nenacházelo. Podle krajského soudu je ze stavebního povolení zcela zřejmé, co je předmětem stavby a jaký je její rozsah, přičemž pokud je prováděna oprava (rekonstrukce) komunikace, neznamená to, že se nemůže změnit její šíře či řešení provozu pěších. Krajský soud dále konstatoval, že se žalovaný dostatečně vypořádal s námitkou týkající se pojmu „oprava vozovky“, když uvedl, že výklad pojmů „oprava vozovky“ a „rekonstrukce vozovky“ není v dané věci zásadní, neboť název stavby si určuje stavebník. Navíc uvedená námitka stěžovatelů nesměřovala proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů a ani nebylo zřejmé, jak mělo být dotčeno vlastnické právo stěžovatelů. Stavební úřad správně námitku stěžovatelů v souladu s § 114 stavebního zákona zamítl.

S výše uvedenými závěry stavebního úřadu, žalovaného a krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

Stěžovatelé tvrdí, že správní orgány vycházely při svém rozhodování z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Z celkového kontextu argumentace v kasační stížnosti (a stejně tak v žalobě, odvolání a námitkách stěžovatelů uplatněných v řízení u stavebního úřadu) je však zřejmé, že stěžovatelé ve skutečnosti nezpochybňují zjištěný skutkový stav, ale *de facto* napadají popis a podobu záměru (stavby), který měl být realizován na základě vydaného stavebního povolení.

V tomto ohledu je pak třeba přistoupit k hodnocení přípustnosti námitek stěžovatelů ve stavebním řízení. Pokud námitky stěžovatelů směřovaly proti umístění zamýšlené stavby, resp. stavebnímu záměru (zde lze uvažovat o umístění chodníků, jež měly být realizovány v rámci povolované stavby), pak stavební úřad zcela správně posoudil, že se k nim podle § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlíží. Za správný lze označit také názor žalovaného, který v reakci na argumentaci stěžovatelů uvedenou v odvolání (stěžovatelé zopakovali svou námitku a tuto doplnili tak, že zpochybnilí popis zamýšlené stavby a projektovou dokumentaci) konstatoval, že taková námitka je irelevantní ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud připomíná, že soudy ve správním soudnictví se již vícekrát zabývaly charakterem stavebního řízení a specifikací stavebního záměru, resp. zamýšlené stavby. Například Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 12. 4. 2000, sp. zn. 5 A 98/98, publ. pod č. 888/2001 SJS, vyslovil, že *„řízení o povolení stavby (stavební řízení) je řízením návrhovým, ve kterém jak správní orgány, tak i soud, musí posuzovat stavbu, kterou chce stavebník postavit a ne rozhodovat o zcela jiné stavbě, jejíž výstavbu stavebník v úmyslu nemá“* (ačkoliv se rozhodnutí vztahuje k již neúčinné právní úpravě, jeho závěry lze užít i ve vztahu k aktuálnímu znění stavebního zákona - pozn. NSS). V rozsudku ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 51/2008 – 101, publ. pod č. 2039/2010, pak Nejvyšší správní soud konstatoval: *„[J]e na stavebním úřadu, aby vždy posoudil kvalifikaci předmětné stavby (v daném případě zda se jedná o rodinný či bytový dům), přičemž vychází ze všech skutečností zjištěných v průběhu stavebního řízení, především z projektové dokumentace. Samotné nepřesné označení v žádosti o*

pokračování

povolení stavby či v projektové dokumentaci nemůže být zásadní překážkou pro vyhovění žádosti stavebníka za situace, kdy se jedná toliko o formální nepřesnost bez dopadu na hmotná či procesní práva účastníků řízení, či bez vlivu na jiné skutečnosti, které by bránily vydání stavebního povolení.“

Z výše uvedeného vyplývá, jak ostatně uvedli již žalovaný a krajský soud, že označení stavebního záměru je v dispozici stavebníka, přičemž pro posouzení zamýšlené stavby jsou podstatné veškeré zjištěné skutečnosti, a to zejména obsah projektové dokumentace. Jistě je na místě požadovat, aby označení stavebního záměru (stavby) odpovídalo jeho skutečně zamýšlené podobě a nebylo od jeho podstaty zcela odlišné. To však neznamená, že případné nepřesnosti (tím více, mají-li původ spíše v polemickém a nesouhlasném pohledu účastníka stavebního řízení odlišného od stavebníka), vždy indikují nesprávnost projektové dokumentace.

V nyní projednávané věci lze s ohledem na výše uvedené konstatovat, že i pokud by pojem „oprava vozovky“ v názvu zamýšlené stavby nebyl přesný, není to pro posouzení povolované stavby zásadní. Nadto je Nejvyšší správní soud toho názoru, že označení stavby stavebníkem v nyní projednávané věci odpovídá účelu, který byl uveden v žádosti o stavební povolení (viz výše). Stěžovatelé v kasační stížnosti odkázali na definici pojmu „oprava“ podle § 47 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 500/2002 Sb. a podle § 652 odst. 2 obč. zák. Tato ustanovení jistě mohou být vodítkem při obecném výkladu obsahu pojmu „oprava“. Ovšem pouze proto, že je určitý pojem definován pro účely určitého právního předpisu, není tím jeho obsah zcela vyčerpán, tím spíše jedná-li se o natolik obecné a zcela běžně užívané slovo „oprava“. Nelze legitimně požadovat, aby stavebník byl při označení stavby, pro kterou žádá stavební povolení, bez dalšího vázán definicí uvedenou v právním ustanovení vztahujícím se ke zcela jiné oblasti právní úpravy (podle ustanovení citovaných stěžovateli ke způsobu oceňování dlouhodobého nehmotného a hmotného majetku pro účely účetnictví, k právním ustanovením upravujícím smlouvu o opravě a úpravě věci v rovině soukromého práva a pro účely stanovení daně z příjmů). Za nepřipadnou pak lze označit úvahu o tom, že by stavební úřad k uvedenému mohl stavebníka zavázat a taková právní ustanovení vůči němu vynucovat. Takový postup nemá oporu ve stavebním zákoně ani jiném právním předpise.

K uvedenému lze dodat, že námitka stěžovatelů nesměřuje proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, ani nebylo stěžovateli tvrzeno, natož objasněno, jak by v tomto ohledu mohlo být projektovou dokumentací dotčeno jejich vlastnické právo. Žalovaný postupoval správně, jestliže námitku stěžovatelů vyhodnotil jako irelevantní ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Rovněž nelze učinit závěr, že by skutková podstata, z níž stavební úřad a žalovaný při rozhodování vycházeli, neměla oporu ve správním spise nebo s ním byla v rozporu. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku stěžovatelů důvodnou. Naopak přisvědčil krajskému soudu, podle kterého pokud námitka stěžovatelů jako účastníků stavebního řízení proti pojmu „oprava vozovky“ či „rekonstrukce vozovky“ nesměřuje proti projektové dokumentaci, způsobu provádění stavby či užívání stavby nebo proti požadavkům dotčených orgánů, přičemž není ani zřejmé, jak by tím vlastně mělo být přímo dotčeno vlastnické právo stěžovatelů, pak se k takové námitce překračující rozsah uvedený v první a druhé větě § 114 stavebního zákona nepřihlíží. Takovou námitku stavební úřad zamítne.

K namítané nicotnosti rozhodnutí správních orgánů lze uvést, že podle § 77 odst. 1 a 2 správního řádu je nicotné takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, ledaže jej vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatelům lze přisvědčit, že takovou podstatnou vadou může být rovněž neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Afs 61/2008 - 60). Taková vada však v nyní projednávané věci zcela zjevně nenastala. Jak správně konstatoval již krajský soud v napadeném rozsudku, z toho, že po dokončení stavby bude v ulici V. vozovka o šířce 4,5 m a chodník o šířce 1,5 m, nelze dovodit nicotnost napadeného stavebního povolení, a to ani s odkazem na to, že se uvedené v místě stavby před její realizací nenacházelo. Je nepochybné, že pokud má být zamýšlená stavba povolena stavebním úřadem, nemůže v době podání žádosti o stavební povolení existovat, neboť v takovém případě by se jednalo o stavbu provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem [srov. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona; u takové stavby je stavební úřad povinen, jsou-li naplněny zákonem předpokládané podmínky, nařít její odstranění]. Dále je zřejmé, že projektová dokumentace řeší především způsob realizace stavby a její zamýšlenou podobu, tedy budoucí stav, neboť teprve podle stavebním úřadem schválené projektové dokumentace a na základě stavebního povolení je stavebník oprávněn stavbu provést. Argumentace stěžovatelů, že projektová dokumentace řeší neexistující stav, a proto správní orgány rozhodovaly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, je tedy z povahy věci nesprávná.

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, ani nenavrhla, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti zastoupeni advokátkou JUDr. Alenou Malachovou, která jim byla ustanovena usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

7. 1. 2016, č. j. 5 As 233/2015 – 26. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokátky a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Ustanovená zástupkyně neučinila v řízení o kasační stížnosti žádný úkon právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), Nejvyšší správní soud jí proto odměnu ani náhradu hotových výdajů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. června 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu